

VRAŽEDNÉ EMOCE

THRILLER

RANDALL
SILVIS

Perfektní rodina. Perfektní dům. Perfektní život.
Teď je všechno pryč.

VRAŽEDNÉ
EMOCE

Copyright © 2017 by Randall Silvis

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Jana Novotná, 2019

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-613-9 (pdf)

RANDALL SILVIS

VRAŽEDNÉ EMOCE

Přeložila: Jana Novotná

*Věnuji svým synům, Bretovi a Nathanovi,
kteří jsou srdcem mé duše, duší mého srdce.*

„Přitažlivost románu spočívá v atmosféře plné duchů a v morálně mnohostranném portrétu samotného Poea, kterého Silvis popisuje i s jeho chybami a živě vykresluje jeho morální polarity.“

Washington Post Book World

TOUHA

1. KAPITOLA

Vody jezera Wilhelm jsou temné a chladné. V některých místech je jezero tak hluboké, že by mohlo spolknout i dům. V jiných může tělo ležet těsně pod hladinou, zapletené do hustého porostu vodních rostlin. Není vidět, je to jen další tmavý útvar, lákavá hostina pro sumce, okounky světlé a obrovská monstra. Tělo budou okusovat, dokud se kosti nerozpadnou a nepohlí je kalné dno.

Koncem října začíná Arctic Express svištět jihovýchodním směrem přes kanadské pláně a na hladině jezera Erie vytváří vlny s bílými vrcholky. Do severozápadní Pensylvánie přicházejí první chladné závany zimy. Od té chvíle je až do dubna jen málo slunečných dnů a pláže na ostrově Presque, místy omývané zpěněnou vodou, by byly prázdné, nebyť zachmuřených tuláků, zabeđených letních krámků, golfových hřišť tichých jako hřbitovy, loděk zbavených všeho až na holá, rozbitá prkna. V příštích šesti měsících bude zdejší krajina pochmurná, bičovaná deštěm nebo zapadaná sněhem hnaným větrem. Začíná vládnout drsné období.

Seržant Ryan DeMarco z pensylvánské státní policie, ústředí Troop D, Mercer County, viděl toto roční období přicházet

a odcházet mnohokrát. Viděl, jak drsný čas přechází v zoufalství, zoufalství vede k zoufalým činům, nebo ještě k něčemu horšímu, k záměrně zlým skutkům, k chování, které se neohlíží na křehkost těla a pohrdá všemi důsledky.

Seržant ví, že univerzitní studenti z přibližně deseti kampusů mezi Erie a Pittsburghem, dosud natolik mladí, že mohou počítat se šťastnou budoucností, se budou před pálicím mrazem chránit teplými oděvy, ale v tomto sychravém období bude trpět i jejich duše. Do listopadu budou mít svých spolubydlících plné zuby, budou se zlobit na své profesory a poprvé od září se jim začne stýskat po domově. Domov je teplý a jasný, je místem, kde čekají svátky. Ale zde v nejuvzdálenější severní oblasti Pensylvánie se jezero Wilhelm táhne jako kostnatý prst údolím, které vyryl ledovec. Jeho vody jsou tmavé od borové pryskyřice. Břehy na všech stranách obklopují dva tisíce akrů stromů, keřů a popínavých rostlin. Lesy jsou plné tísnivých stínů a nočních tvorů, medvědů, divokých koček a kojotů. V noci tam létají pokřikující draví ptáci.

V těchto lesích nebo v jejich blízkosti se nyní skrývá také vrah, muž, který náhle zešlel.

Univerzitní studenti se teď těší domů. Domů na svátky Díkůvzdání, Vánoce a chanuku, na teplo, lásku a světlo. Domů, kde lidé tak vážení a zbožňovaní nezabíjejí z ničeho nic své rodiny a neutíkají do lesů.

Vědomí, že uvnitř nějaké společnosti, ať je velká, nebo malá, číhá vrah, překvapí každého. Ale když je ten vrah jedním z příslušníků vaší komunity, když jste mu svěřili výchovu svých

synů a dcer, když jste viděli jeho usmívající se tvář v každém knihkupectví ve svém městě, dívali jste se na něj, když hovořil s Robinem Robertsem v pořadu *Good Morning America*, a při jeho slovech jste pociťovali současně hrdost i závist, najednou se vám sevře srdce i hruď a máte pocit, že nemůžete popadnout dech. Možná jste loni na jaře tvrdili, že jste na střední škole hráli s Tomem Hustonem fotbal. Některé z vás s ním kdysi dávno chodily, okusily jeho polibky, vnímaly chvění spojených těl, když s ním ležely o horkých srpnových nocích v bujné trávě, kdy byla láska syrová a nová. Loni na jaře jste se domáhaly starých důvěrností s ním, tak dychtivě zachytit něco z jeho náhlého, třpytivého světla. Teď toužíte jen po tom, abyste se mohly přikrčit někde v domě. Sedíte a zíráte do okna, zmatené vlastním bledým odrazem.

Claire O'Patchen Hustonová, jedna z nejhezčích žen ve městě, výjimečná nenápadnou elegancí, v níž se jí žádná jiná místní žena nemohla rovnat, nyní leží na stole forenzní laboratoře pensylvánské státní policie v Erie. Na krku má širokou řeznou ránu, neslušný otvor, který vede od okraje čelisti k protilehlé klíční kosti.

Thomas mladší, dvanáctiletý chlapec s nejjemnějším úsměvem a nejrychlejšíma nohama v šesté třídě, který způsobil, že si všichni koučové na střední škole v očekávání olizovali rty, sdílí onu studenou místnost se svou matkou. Nůž, který ho zasáhl ve spánku, projel skrz jeho hrdlo jako rychlý, umlčující tah.

Pokud jde o jeho sestru Alyssu, některé žákyně čtvrté třídy by ji před týdnem popsaly jako snoba, ale její nejlepší přítelkyně

ji znaly jako nesmělou, nejistou v tom, jak se oblékat a jak si poradit s vlastní probouzející se krásou. Zdá se, že se v posledním okamžiku posadila, protože krev z jejího krku vystříkla nejen na polštář, ale také pod něj, stékala jí po prsou, dokud dívka neklesla na bok. Chápala, co se s ní děje, když chroptěla a se sípáním lapala po dechu v posledních okamžicích, kdy ještě byla při vědomí? Pohlédla do očí svému otci, který se odvracel od postele, když se jí krev vsakovala do vybledlého růžového flanelu kabátku od pyžama?

A jaké sny tancovaly v mozku maličkého Davida Ryana Hustona, který spal na zádech ve své postýlce, při posledních záchvěvech vědomí? Zastavil se u něj jeho otec, aby se nejprve zaposlouchal do synova dechu? Uklidnil ho jeho dech? Ostří při první ráně minulo srdce dítěte a sklouzlo po dosud měkké prsní kosti. Druhý úder našel ten tepající sval a téměř jej rozsekl ve dvě.

Dokonalá rodina. Dokonalý dům. Dokonalý život. Všichni jsou teď pryč. Luskněte pětkrát prsty. Tak dlouho to celé trvalo. Pět tichých zaťukání na dveře. Pět ran ocelovým ostřím do jemné tkáně noci.

2. KAPITOLA

DeMarco přijal telefonát v neděli odpoledne, jen pár minut po výkopu míče. Právě dopíjel půlku první lahve Corony. Mužstvo Browns se už po čtyřech hrách hnalo do červené zóny. Zdálo se, že pittsburská obrana Steelers neboli Ocelářů je jak z mizerného hliníku. Když policista Lipinski, který pracoval v kanceláři v budově státní policie, zavolal, DeMarco se právě chystal promarnit odpoledne nadáváním na neschopnost hráčů.

Těla členů rodiny Hustonových byla nalezena přibližně o dvacet minut dříve. Matka a otec Claire přijeli z blízkého Ontiontownu, jako každou neděli během podzimu a začátku zimy, „aby sledovali Steelers, jak se sami porážejí“, jak Ed O’Patchen rád v té sezoně říkával. O’Patchenovi přicházeli jako vždy po cestě na krytou verandu. Ed nesl dvě přepravky Pabst Blue Ribbon, Rosemary vlekla v náruči CrockPot se sýrovým a klobásovým dipem. Vešli dovnitř jako obvykle bez zaklepání. Rosemary šla k vnitřnímu schodišti, zatímco Ed se pokoušel zjistit, jak funguje dálkové ovládání u nového televizoru se širokou obrazovkou značky Sony.

Když DeMarco přijal hovor, mužstvo Browns právě dalo gól. Ze zápasu pak už neviděl nic.

Později toho dne DeMarco a další tři policisté začali vyslyšet sousedy Hustonových z celé ulice Mayfield Road. Ani jeden z obyvatel v této ulici lemované stromy nemohl o rodině říct nic negativního a nikdo si nebyl vědom žádných finančních nebo jiných problémů mezi Thomasem a Claire. Všichni byli překvapeni, většinu událost hluboce zasáhla.

Dva obyvatelé, jedna hospodyně a starší muž, však sdělili, že viděli nějakého člověka, kterým mohl být Thomas Huston, ale také nemusel, jak se za slabého světla úsvitu prochází v sousedství. „Nějak se šoural,“ řekla hospodyně. „Vypadal zmateně,“ prohlásil starší muž.

Oba svědkové stáli blízko svých domovů a dávali pozor na své psy, kteří očichávali orosený dvůr, a uviděli v pozadí muže, jak odchází. Žena si dosud nenasadila kontaktní čočky a viděla toho člověka „jen jako postavu, chápete? Jen obrys člověka“. Starší muž, který onoho muže viděl z kratší vzdálenosti, sdělil, že ten člověk, co byl možná Huston, se dvakrát zastavil. Měl skloněnou hlavu a jednou se otočil, aby se podíval na ulici. Muž se ho ze vzdálenosti dvou domů zeptal: „Zabloudil jste?“ Ale oslovený neodpověděl a pokračoval v cestě.

V neděli ráno asi v půl deváté cestovaly čtyři ženy po dálnici Interstate 79. Cestou na snídani k Bobu Evansovi a potom na nákup v Millcreek Mall zatelefonovaly asi v deset hodin toho dopoledne na číslo 911, aby ohlásily muže, který se opíral o pilíř nízkého betonového mostu, kde se dálnice klene přes protáhlý záliv jezera Wilhelm. Ženy říkaly, že se díval do jeho tmavých vod. Shodně s ostatními svědky vypověděly, co měl

na sobě: khaki kalhoty, tmavomodrou úpletovou košili, hnědý pásek a hnědé sandály nebo mokasíny. Neshodly se v tom, zda muž vypadal, jako by se chystal skočit do vody, nebo hleděl na něco, co spadlo a zmizelo pod hladinou. Pouze jedna žena tvrdila, že viděla v jeho ruce předmět, který pak zmizel v jezeře. „Byl lesklý,“ tvrdila. „Jako nůž. Ale velký nůž.“ Byly by telefonovaly dřív, jenže přijely z New Castlu a nevěděly o tragédii, dokud se o ní jedné z nich nezmínila prodavačka.

Za chladného počasí následujícího rána, pouhé dva dny před svátkem Halloween, visela nad jezerem šedá mlha, vznášela se nad vodou jako duch, který váhá, zda se má oprostít od paměti těla. DeMarco stál vedle stejného pilíře mostu, kde se den předtím zastavil muž považovaný za Hustona. Dva tucty mužů a žen z oddělení vyšetřování kriminálních činů a evidence důkazů se shromáždily na obou stranách. Byli to především policisté ze dvou okresních stanic pověřených vyšetřováním vraždy v Mercer County a následným výslechem prvního podezřelého v Crawford County. Všichni měli na svých černých bundách navlečené zářivě oranžové vesty. Čtyři policisté klečeli vedle služebních psů a prozatím drželi vodítka ve volné poloze. Psi, všichni smíšená plemena, byli cvičeni ve stopování, pátrání, zachraňování a také ve vyhledávání mrtvol.

Z ranního chladu DeMarca štípaly oči. V koutku levého oka se mu usadila slza, která rozostřovala jeho zrak. Levé De-Marcovo oko bylo slabé. Před lety si je poranil. V podzimních dnech mu vlhlo při sebemenším podráždění. Proti poryvům

větru, závanům klimatizace nebo neviditelným částicám prachu mu nepomáhalo ani časté mrkání. Tě slzy, která mu rozostřila kout světa za oknem bičovaným deštěm, se prostě nedokázal zbavit. Někdy mu oko vlhlo zcela bezdůvodně, nejčastěji v tichu nového rána, když seděl ve svém tmavém domě se zapnutou televizí a sklenkou whisky v ruce. Teď mu na nízkém mostě oční víčka ztěžkla kvůli nedostatku spánku. Ale ani to nebylo pro něj nic nového. Připadala mu těžká neustále.

Pravý pruh dvoupruhové dálnice Interstate 79 byl pro dopravu uzavřen v jednom směru asi dvě stě metrů pomocí oranžových kuželů a žlutých blikajících světel. Levý pruh však byl ještě otevřený, takže DeMarco, když mluvil s policisty, musel často zesilovat hlas, aby přehlušil projíždějící vozidlo.

„Kdyby se mu podařilo sehnat nějakou celtu nebo příkryvku,“ řekl DeMarco, „mohl by venku vydržet asi dva týdny. Dá se předpokládat, že u sebe stále ještě má vražednou zbraň. A podle laboratoře nejde o žádný kapesní nožík, možná je to mačeta, lovecký tesák nebo i ozdobný meč. Je otázkou, kam má namířeno a co se mu honí hlavou. *Nepokoušejte se ho zatýkat.* Vaším úkolem je pomoci vystopovat podezřelého z mnohonásobné vraždy. Náplní vaší práce je tedy pátrání. Cokoli jiného by bylo nebezpečné.“

Po mostě právě projel kamion s osmnácti koly. Vibrace se přenesly DeMarcovými botami a zasáhly i jeho kolena. „Za žádných okolností byste neměli ztratit vizuální kontakt s policistou, který se nachází nejbližší vás,“ pokračoval v instrukcích.

„Jestliže něco uvidíte, a tím myslím opravdu cokoli, oznamte mi to vysílačkou. Stejně postupujte, když spatříte stopy nebo objevíte nedávno opuštěné ohniště. Jestliže narazíte na Hustona, okamžitě se zastavte a zavolejte mi. Nepřibližujte se k němu. Příkaz k zadržení a zatčení vydám já, jedině já. Mějte také na mysli, že všude kolem okrajů těchto lesů jsou terénní policisté z komise pro ochranu zvěře, aby zabránili lidem vstupovat na nebezpečné území, ale to neznamená, že jeden nebo dva turisté nemohou proklouznout kolem nich i kolem nás. Proto *musíte* všechny patřičně kontrolovat.“

DeMarco se podíval přes vodu zbarvenou taninem, snažil se proniknout zrakem skrz zvedající se mlhu a přemýšlel, co by měl ještě říct. Měl by se zmínit o neklidu, který pociťoval ve svém nitru celé dopoledne, jak je vyvedený z rovnováhy, jako by se půda pod jeho nohama od okamžiku, kdy vešel do domu Hustonových, začala naklánět? Měl by se pokusit popsat tu zvláštní bolest ze smutku, která ho trápila jako krutý vítr pokaždé, když přemýšlel o nejmenší Hustonově oběti, dítěti, s nímž DeMarco sdílel jméno? Měl by jim říct, že četl všechny Hustonovy romány, že první vydání s vlastnoručními podpisy autora stojí jedno vedle druhého ve skříni, kterou mu manželka nechala, a že v jednom z těchto děl je osobní věnování jemu, DeMarcovi? Všechny tyto knihy jsou na horní polici spolu s dalšími cennými prvními vydáními. Téměř všechny jsou dary od Laraine včetně takových pokladů jeho sbírky, jako jsou *Jméno růže* od Umberta Eca a *Jezdci k moři* J. M. Synge.

Měl by jim říct o třech obědech, které strávil s Thomasem Hustonem, o náklonnosti a obdivu, které k tomu muži choval – o narůstajícím pocitu naděje, že poprvé za mnoho let má možná přítele?

Jestliže by některá z těchto informací byla pro ně dobrá, o čemž pochyboval, podělit se o ni by rozhodně nebylo příjemné pro něj.

Po chvíli úvah DeMarco pokračoval v instruktáži podřízených. „Pokud má jen své oblečení a nic víc, nezůstane tam venku dlouho. Teď už je mu nejspíš chladno, je promočený a má hlad. Pojdme tedy a udělejme svou práci, ano?“

Černý pták s červenými křídly prolétl kolem DeMarca tak blízko, že kdyby byl dost rychlý, mohl by se natáhnout a chytit ho do ruky. Pták najednou přestal mávat křídly a klouzavě se pohyboval nízko nad vodou. Zastavil se a usedl na špičku rákosu, ten se pod jeho vahou nakláněl sem a tam tak elegantně, že ho DeMarco v duchu přirovnal k *vodě*.

Pak začal mít dojem, že se pták najednou zhmotnil z ničeho, možná z hluku vozu, který právě přejížděl most. Jeho rachot DeMarca rozechvěl a vzbudil v něm strach. Najednou si vzpomněl na svou manželku a doufal, že je v pořádku. Chtěl věřit, že ať si předchozí noci vzala do postele jakéhokoli cizího člověka, byl k ní laskavý, něžný, ale doufal, že jí nedal, po čem toužila. Obrátil se zády k vozidlu a vzápětí jej ovanul chladný vzduch, takže si promnul oko, neboť začalo slzet.

Policisté na něj čekali a pozorovali ho. Jejich klid v něm probudil vztek, avšak vzápětí jej tvrdě potlačil. Věděl, že to

je starý a nesprávně zaměřený hněv. „Dobrá, pusťme se do toho! Chci, aby dřív, než slunce v tento hezký říjnový den zapadne, Thomas Huston seděl vzadu v mém autě, živý, zdravý a spoutaný.“

3. KAPITOLA

Na nízkém vršku vzdáleném téměř sto metrů od vody ležel v mělké jeskyni pod převislou skálou, v prohlubni jen asi metr a půl široké, něco přes půl metru vysoké a možná necelý metr hluboké, Thomas Huston. Byl stočený do klubíčka a kolena měl přitažená co nejvíce k hrudi. Ukrývaly ho tři smrkové větve, které včera za soumraku ulomil a odtáhl do jeskyně. Skrz voňavé jehličí pozoroval slabé světlo vnikající do lesa. Věděl, že kdyby natáhl nohy zmrtvělé nedostatkem pohybu, které kvůli nedokrvení brní, chlad ho roztřepe a bude štípat až do morku kostí. Pak by nezbylo nic jiného než vylézt ze své nory, postavit se jako člověk a snažit se dát světu nějaký smysl. To však udělat nechtěl. Necítil se schopný přijmout potřebná rozhodnutí či něco udělat. Věřil, že kdyby se pohnul, pravděpodobně by začal znovu zvracet. A v žaludku už nemá nic, co by mohl vyvrhnout. Byla v něm jen krev a žluč, samotné vnitřnosti, i když měl pocit, že už o ně přišel. Cítil se vykuchaný jako čtyři cornwallské slepice, které v sobotu připravoval pro rodinu k večeři. Poslední jídlo, které vařil. Opláchl ty čtyři malé mrtvolky studenou vodou, do sucha je otřel, naplnil strouhankou a houbami okořeněnými šalvějí,

bazalkou a tymiánem. Ne, nevadilo by mu suché dávení, kdyby vedlo k bezvědomí, a on by tak přestal vnímat a mohl by zapomenout. Báł se, že pokud zůstane při vědomí, nezabrání jedné ze čtyř strašných představ, aby vyplula na povrch mysli a způsobila mu bolest, jakou nikdy nikdo nezažil, bolest, která by ho přinutila znovu se svíjet. Agonie by ho pak zkroutila do uzlu, z něhož jediným uvolněním, přestože krátkodobým a bolestným, by byl zvířecí výkřik.

Přemýšlej o večeři, řekl si, tehdy jsi měl naposledy něco k jídlu. Vrať se tam, kde to začalo. Znovu o tom přemýšlej.

Čtyři malí nazí ptáci seřazení na prkénku s rozevřenými hrudníky. Hrst nádivky. Strčil jsi ji dovnitř a hezky ji tam vtlačil. Pocítil jsi vůně sladké bazalky a pokrájené cibule a teplo stoupající z pečicí trouby. V obývacím pokoji seděli se zkríženými nohama kolem konferenčního stolku Claire, Tommy a Lissie a hráli monopoly. Tommy byl pravý baron realit. Sebral každou nemovitost, k jaké se dostal. A malý Davy, milý, neúnavný Davy, se čas od času zaměřil na svou hračku se zvířátky zvanou Barnyard See'n Say. Kráva dělá *bú!* Krocán dělá *kokadúddldú!*

Ano, to všechno bylo skutečné. Sobotní večer byl skutečný. Ale jeho zbytek... Jak by to mohlo být skutečné?

Frikativy, pomyslel si. Afrikáty. Diftongy.

Byla to slova, která převracel ve své mysli toho večera. Nejprve během večeře, pak později v posteli s manželkou. Měl v úmyslu si je zapsat, přidat je do seznamu, který sestavoval pro svou hlavní postavu. Tou byl logofil, člověk, který má rád

slova víc pro jejich zvuk než význam, muž, který chodí dokola a vyslovuje „frikativy“ jen tak pro radost. Slova napadala Hustona, když přemýšlel o svém hrdinovi a snažil se předvídat a vytvářet jeho mnohvrstevný portrét. Když se Huston dostal do hlavy své postavy, často k němu přicházela slova jakoby přímo z jejich úst, slova, o jejichž významu neměl Huston jasnou představu. Jen je slyšel a zapisoval si je. Měl v plánu v neděli později večer vyhledat jejich významy, aby se ujistil, že použil ta slova správně. Nepochybně by přišel na to, že ano. Bylo by to příjemné zjištění. Tato záhada tvoření, tento smysl pro příběh, byla jako dar odjinud.

Události sobotního večera mu však nedaly příležitost přesvědčit se o přesných významech některých nových slov, která mu poskytla jeho hlavní postava. Nyní postava mlčí a Huston je otupělý chladem, hladem a pochybnostmi. Nachází se v jeskyni v situaci, která by měla být jen vymyšlená, protože je příliš děsivá na to, aby ji bylo možné považovat za skutečnou.

Příběh se změnil. Žádný počítač, žádné pero. Žádný inkoust, žádný papír.

„Frikativy,“ zašeptal Huston směrem k oranžovému světlu, které procházelo mezi smrky. „Afrikáty. Diftongy.“

V hlavě mu něco klaplo. Snímek obrazovky vyplňující jeho zorné pole. Škubl sebou a odtáhl se. Tvář obrátil k zemi. Bolestivá představa. Vzpomínka na úder a bodnutí, tisíc synchronizovaných čepelí.

Jeho mysl mu připadala jako velká skládačka, kterou někdo rozházel po celé místnosti. Tady je kousek modrého nebe. Zde

je dílek s koutkem oka. Je to ptačí křídlo? Je tohle hnědá tráva nebo pramínek hedvábných vlasů?

Najednou měl pocit, že by se mu každou chvilku mohlo podařit vyskočit z té noční můry. „Probud' se!“ vybízel opět sám sebe a tentokrát zatřásl hlavou tak silně, že mu do levého oka pronikla bolest a způsobila nevolnost svírající žaludek. „Proboha, vzbud' se!“

Vzpomněl si, že po večeri surfoval na internetu. Prohlížel si webovou stránku *Timesů* a tam to bylo. *The Desperate Summer* (Zoufalé léto), stále číslo osm po sedmi týdnech. *To* bylo skutečné. „Je to lepší než Steinbeckova *The Winter of Our Discontent* (Zima úzkosti)?“ napsal Michiko Kakutani. „Myslím, že ano.“

Ve složce v kartotéce měl aktuální výstřižek. Ukládal tam všechny výstřižky, někdy složku vytahoval a pročetl její obsah, aby si připomněl, že výstřižky jsou skutečné, že se mu to štěstí nezdá. Ano, byly skutečné. Slova byla vytvořena z buničiny, bavlněné vlákniny a inkoustu. Vše zcela hmatatelně reálné.

Pes dělá *haf!*

Kachna dělá *kač!*

Pak opět uviděl malého Davyho, spící dítě. Zavřel oči a znovu slyšel jeho dech, ten sladký šepot života, zvedání a kle-sání malého hrudníčku. Ve své ruce vnímal tíhu nože. Ale byla to jeho ruka? Jak by mohla? *Jest dýka to, co vidím před sebou s nachýleným k mé ruce jílcem?* Kdo to řekl? Byl to Macbeth, že? Napůl šílený Macbeth. *Nevní máš hmatem, prelude, nebo jsi jen klamná představa mé mysli?*

Jsi?

„Jsi?“ zeptal se Huston nahlas sám sebe. Jeho tělo se sevřelo v křeči smutku, sevřené do sebe, a tlumené zasténání si prorazilo cestu z prsou, zasténání stejně napjaté jako natažená šlacha, stejně ostré jako nabroušená ocel.

„Prosím, Bože,“ zaskučel Thomas Huston do země. „Prosím, prosím, prosím, Bože. *Prosím, dovol mi probudit se.*“

4. KAPITOLA

Lonni v létě v jednom z červencových pátků DeMarco strávil dopoledne při výslechu u soudu, kde potvrzoval, že zdrogovaný násilník, který ztloukl manželku, na něho dvakrát vystřelil, pak odhodil pistoli a pozval DeMarca do domu na skleničku ledového čaje. Ten muž tvrdil, že neměl nikdy v úmyslu zastřelit DeMarca ani nikoho jiného, a DeMarco připustil, že jedna ze dvou kulek, které na něj násilník vypálil, škrtnula o víko popelnice vzdálené asi šest a půl stopy nalevo od něj a ta druhá šla mimo ještě víc.

Soudce se zeptal: „Říkáte, že jste tedy neměl pocit, že je váš život ohrožen?“

„Cítím, že je můj život ohrožen pokaždé, když vstanu z postele,“ odpověděl DeMarco. „Copak to necítí každý?“

Násilníkovi, který tloukl ženu, soud nařídil, aby se podrobil osmítýdennímu léčení, po kterém si odpyká sto dvacet dnů vězení za bezohledné ohrožování.

Pár minut po jedenácté se DeMarco vrátil na služebnu se dvěma kelímky kávy z večerky, jednu černou měl pro sebe a oříškové kapučíno pro velitele stanice. DeMarco musel jako obvykle potlačit úsměv, když vcházel do kanceláře a našel tam

seržanta Kylea Bowena za dlouhým mahagonovým stolem. Vypadal velmi vážně, velmi zaneprázdněně a velmi mladě.

DeMarco mu podal kávu. „Jak vidím, je to opět den ‚přinutíte svého syna pracovat‘. Tatínek si vybírá přestávku na čurání?“

Bowen otevřel víčko papírového kelímku a přičichl. „Co to je? Káva s příchutí lískových oříšků?“

„Takovou přece pijete, ne?“

„Napíšu to na papír a připnu vám to na sako, přísahám. Nejlepší je moka. Nebo vanilka. Obyčejná francouzská pražená káva se dvěma smetánkami a jedním cukrem je také dobrá. Všechno je dobré kromě kávy s příchutí lískových oříšků. Proč mi to pořád děláte?“

„Jste příliš mladý na pití kávy. Zpomalí to váš růst.“

Bowen posunul pohár na vnější okraj psacího stolu. „Tak co dostal?“

„Dva měsíce léčení a čtyři měsíce na nápravu chování.“

„Ježší. Další vítězství kriminálního-cvoka.“

„Ale pracovní jistota pro nás,“ řekl DeMarco.

Bowen potřásl hlavou, vytrhl list papíru z bloku a podal ho DeMarcovi. „Co kdybyste to položil na stůl Jenny, až půjdete kolem?“

„Je zase venku?“

„Počtvrté ve dvou týdnech.“

„Určitě je v tom.“

„Nepochybně.“

„Kdy to řeknete své manželce?“

„Mám nápad: pojďme něco dělat.“

DeMarco se usmál a položil list do dostatečné blízkosti.

„T. Huston?“ zeptal se. „Thomas Huston?“

„Řekl jsem vám, abyste si to přečetl?“

„Neřekl jste, abych to nedělal.“

„Nečtěte to. Je to pro Jenny, ne pro vás.“

„Žádost o informaci,“ četl DeMarco. „T. Huston. Spisovatel.“ Položil papír a pohlédl na Bowena. „Jaký druh informace hledá?“

„Takový, jaký poskytuje Jenny.“

„Je tohle číslo jeho domu, nebo univerzity?“

„Nejste PR. Nemáte co dělat, jděte a vydejte se na silnici s policejním radarem.“

DeMarco složil papír a strčil ho do kapsy saka. „Potřebuji si odpočinout od zločinců. Už jste někdy četl o tomhle chlapíkovi? Nebo se ještě zabýváte Hardy Boys?“

„Nechte Jenny dělat svou práci, ano? A vy dělejte svou.“

„Ten chlap píše o pochmurných věcech. Vážně temných. Jenny má štěňata a růže. O tohle se postarám.“

Bowen se narovnal, opřel zády o židli a položil obě ruce na okraj psacího stolu. „Víte, nevadí mi vaše žerty s kávou a jinými věcmi, ale nemyslíte si, že byste možná někdy mohl udělat, o co vás žádám?“

DeMarco se poškrábal na tváři. „Znáte starou píseň Johnyho Cashe ‚Chlapec jménem Sue‘? Vy jste můj Sue.“

„Takže ze mě chcete udělat tvrdšího chlapa. Je to tak?“

„Můžete mi poděkovat, až se stanete poručíkem.“

Bowen se naklonil dopředu, sepnul ruce a škrábal se palcem na dlani druhé ruky. „Je to kvůli mému tátovi?“

„Ano, váš otec je dobrý člověk. Udělal, co musel udělat. A učinil správné rozhodnutí. Jak se vůbec tomu starému kozlovi daří? Je stále ještě šampionem v shuffleboardu za Tampa-Saint Pete?“

„Říká, že když jste byl v mém věku, stával jste rovně jako pravítko. Byl jste vytrvalý, neústupný, vlastně jste byl ve všem dokonalý. Ale potom... skoro to vypadá, jako byste chtěl být degradován.“

DeMarco hleděl do stropu a pomlaskával. Potom se opět zadíval na Bowena. „Jste hotov se vzpomínáním?“ Poplácal se po kapse saka. „Někteří z nás dospělých mají práci.“

„Jděte,“ řekl mu Bowen a mávl rukou. „Jen jděte.“ DeMarco sáhl po poháru. „Díky za kávu.“

5. KAPITOLA

DeMarco se poprvé setkal s Hustonem na místě zvaném Dino's, v malé úzké cihlové budově postavené jako jídelna. Jejích šest boxů lemovalo stěnu proti dlouhému oknu vedoucímu na rušnou State Street. „Nechodívám sem často,“ řekl mu Huston. „Pro nás je snazší jezdit pro všechno do Erie. Ale líbí se mi tady. Mám z tohoto místa dobrý pocit.“

DeMarco přikývl, usmál se a usrkl trochu sladkého čaje. Znal Hustona z fotografií na knižních obálkách. Na žádné nebyl spisovatel v saku s vázankou, přesto byl DeMarco příjemně překvapen jednodenním strništěm na Hustonových tvářích, sepranými džínsy a tmavomodrým tričkem. Až na výšku šesti stop připomínal DeMarcovi mladého Jacka Kerouaca.

Huston odložil baseballovou čepici barvy námořnické modři na sedadlo. Potom si prsty pročísl vlasy. Mezitím uvažoval o sendvičích za pultem. „Co tu mají dobrého?“ zeptal se.

„Když sem přijdu, je to kvůli lilku se sýrem nebo hot dogům.“

„Tak co kdybychom si rozdělili dvanáctipalcový lilek se sýrem a objednali čtyři hot dogy? Mají tady ledovou kávu?“

„Myslím, že vám mohou doplnit tu včerejší ledem, žádný problém.“

„Tak to dělávám doma,“ řekl Huston.

DeMarco se opřel o box a uvolnil se. Dříve jednal s akademiky a považoval většinu z nich buď za společensky dysfunkční, nebo povýšené. Ale tady byl vážený profesor ze soukromé, velmi drahé koleje, kritikou chválený romanopisec, hezký jako z filmu a dosud mladý. DeMarco tomuto člověku trochu záviděl, ale současně k němu pocítil náhlé, nečekané sympatie.

„Tak kdo jsou ti Tygři?“ zeptal se.

„Promiňte?“

„Ta baseballová čepice. Tohle nejsou detroitské barvy.“

„Mužstvo Little League mého chlapce z loňského roku. Byl jsem asistentem kouče.“

„Byl?“

„Letos ho přeřadili výš do PONY League. Mohl jsem jim zase pomáhat, ale moje manželka Claire si myslela, že je čas, abych trochu zvolnil, chápete? Čas nechat syna, aby se pro změnu v tomto směru staral sám o sebe.“

DeMarco četl výraz v Hustonově tváři. „To není snadné, že?“

„Otcové a synové, chápete? Je obtížné být divákem.“

Tentokrát bylo na Hustonovi, aby četl malou změnu v očích druhého muže. „Máte děti, pane důstojníku? Mimochodem, je to správné oslovení? Nebo chcete, abych vám raději říkal ‚policisto‘, ‚seržante‘?“

„Ryan bude stačit. A žádné děti nemám.“

„Ryan je prostřední jméno mého nejmladšího dítěte. David Ryan Huston.“

„Dobré jméno,“ řekl DeMarco.

Huston ukázal na zlatý kroužek na DeMarcově levé ruce.
„Jste však ženatý.“

„Odloučený.“

„Promiňte.“

„Takový je život,“ odvětil DeMarco, sklopil zrak a urovnal prostírání.

Huston nedovolil, aby ten zvláštní okamžik důvěrnosti trval déle. „Jaké to je, být představitelem zákona?“

„Skvělé. Vidíte lidskost za špatných i dobrých okolností. Jaké to je být profesorem?“

Huston se usmál. „Víte, kolik akademiků je potřeba k výměně jedné žárovky?“

„Kolik?“

„Čtyři tvoří výbor, dva píší zprávu, jeden řeší stížnost se svazem a poslední požádá sekretářku, aby zavolala školníka.“

DeMarco se usmál.

„Nechápejte mě špatně,“ poznamenal Huston. „Miluji své studenty. A hodně jsem od nich získal. Jejich nadšení, rozumíte? Ten oheň v těle.“

DeMarco začal přikyvovat, ale pak se zarazil a pomyslel si, co on sám ví o nadšení? Jeho vlastní oheň byl zadušen už dávno. „Co vaše nová kniha?“ zeptal se. „Ta, na které pracujete. Je o státní policii?“

„Ano, jednou z hlavních postav je policista.“

„Jeden z dobrých?“

„Dobří chlapi, špatní chlapi... je to všechno dost neurčité, víte?“

„Ve všech románech je to dost neurčité, aspoň mi to tak připadá.“

„Takže jste čtenář.“

„Zvyknul jsem si na to od prvního setkání se svou budoucí manželkou, učitelkou angličtiny. Svým způsobem trvala na tom, že musím rozšířit své literární obzory, pokud s ní chci chodit.“

„Díkybohu za moudrost žen,“ řekl Huston. „Znáte tedy *Lolitu* od Nabokova?“

„Slyšel jsem o ní, ale nečetl jsem ji. Není to o vztahu staršího muže s mladou dívkou?“

„Správně. Je tam mužská postava jménem Quilty, vypravěčova Nemesis. Uvažuji o tom, že z něho udělám státního policistu.“

V tu chvíli se u jejich stolku objevila obsluha, hubená asijská dívka ve svěží bílé uniformě. Huston objednal a na chvíli navázal s děvčetem příjemný rozhovor. Když odešla, otočil se a uviděl, že se DeMarco usmívá.

„Neflirtoval jsem s ní,“ řekl Huston.

„Já vím. Nedíval jste se jí na zadek, když odcházela.“

„Opravdu?“

„Má velmi pěkný zadek.“

Huston se ušklíbl. „Nemáte to, co jsem u policisty očekával.“

„Vy nemáte to, co jsem očekával u nafoukaného osla,“ odpověděl DeMarco. „V každém případě, vraťme se k tomu muži ve vaší knize, jehož postava je založena na mně. Vypadá mimořádně hezky, že? Něco jako George Clooney.“

„To není špatná volba,“ řekl Huston. „Clooney je dost přesvědčivý, když hraje břídíly.“

„Počkejte chvíli. Moje postava je břídíli?“

„V Nabokovově románu ano. Je přísný, posedlý. Je to mravokárce, který odmítá vidět nemorálnost vlastních činů.“

„Víte co,“ řekl DeMarco, „pravděpodobně bude lepší, když mě z příběhu vynecháte. Pak vás nebudu muset za něco zavřít.“

Toho léta se setkali ještě při třech dalších příležitostech. Na druhém setkání, znovu v Dino's, Huston zkoušel DeMarca z hierarchie velení státní policie a její jurisdikce. Kdo co dělá, jaké typy střelných zbraní nosí, za jakých podmínek státní policie pomáhá místní policii nebo ji nahrazuje. Mluvil ale také dlouze o vlastním životě, o manželce a třech dětech, které všechny zjevně zbožňoval.

Po odmlce Huston řekl: „Pravděpodobně něco víte o mých rodičích.“

DeMarco přikývl. Zpackaná loupež v železářství Hustonových, výbuch, který roztrhl jeho matce hrdlo. Sebevražda jeho otce o dva týdny později, kdy se předávkoval antidepressivy. Strašné představy, které Thomase musí dosud strašit, vzpomínky, jež ho nepochybně někdy přemáhají.

DeMarca důvěrnost rozhovoru natolik dojala, že skoro vytáhl své vlastní duchy a démony k prozkoumání. Měl

pocit, že kdyby se teď po všech těch letech konečně rozhodl mluvit o téměř neskutečném štěstí prvních let manželství a otcovství, o jeho náhlém konci, hněvu, který to v něm vyvolalo, příliš agresivním chování a následné degradaci, měl by velkou šanci svěřit se člověku, který by mu rozuměl. Bohužel se nedokázal přimět k upřímnosti, když mluvil o Ryanovi mladším, a o Laraine jen řekl: „Krátce poté mě opustila.“

Hustonovi ruka sklouzla přes stůl, jako by chtěl sáhnout na DeMarca, ale zarazil se a řekl jen: „K čertu, chlape. Ježíši! Moc mě to mrzí.“

DeMarco přikývl, ale vzápětí se odvrátil a tvářil se, že pozoruje venkovní provoz. Ulevilo se mu, že se Huston na nic dalšího nezeptal, a pocítil vděčnost, když jeho spolustolovník požádal servírku, která procházela kolem, o účet.

Potřetí spolu mluvili v srpnu, když Huston pozval DeMarca na grilování do svého domu. Setkal se s krásnou Hustonovou manželkou a třemi úžasnými dětmi, prohlédl si viktoriánský dům a strávil zbytek příjemného večera s niterným pocitem silné závisti a rozmrzelosti.

Závist zesílila před soumrakem. Huston a DeMarco seděli vedle sebe na zahradních židlích, odpočívali a pozorovali ostatní hosty. DeMarco sledoval Tommyho s jedním z jeho kamarádů. Chlapci střídavě pili ze šálek, na nichž byly vyobrazeny starodávné baseballové pálky, jazyky měli nafouklé jako balíčky tabáku, možná napodobovali rodiče nebo kouče z praktik Little League. Ta scéna přiměla DeMarca, aby se

usmíval. A když říkal Hustonovi, „vypadá jako vy“, nemyslel, že to zní tak vážně, jak to vypadá.

Ale Huston z těch slov zřejmě vycítil skrytou bolest, prozradily to jeho oči. A také se usmál. Pak se oba muži na chvíli odmlčeli. Dva otcové společně se usmívající na jednoho syna, dva mužové myslící s bolestí na syna, který tam nebyl.

Právě během těch tichých okamžiků DeMarco pochopil pravý rozdíl mezi Hustonem a sebou. Nemělo to nic společného s penězi ani postavením. Oba byli osamělí muži na své vlastní cestě, i když DeMarco žil sám a Huston měl rodinu. Oba měli několik složitých vztahů s jinými lidmi. Ale Huston řídil všechny své vztahy z pevného středu, z nitra stabilizujícího okruhu své rodiny, zatímco DeMarco žádný takový střed neměl. Ze své prázdnoty se odvažoval vstupovat do vztahů a zase se do ní vracel. Žádný čin nebyl spojen s ničím. Prázdnota jako první, prázdnota jako poslední, prázdnota převládající a přetrvávající.

K jejich poslednímu setkání došlo příštího rána, kdy se Huston objevil u DeMarcových dveří. Stál tam a usmíval se, v jedné ruce držel knihu a ve druhé papírovou krabici.

DeMarco se zeptal: „Cítím správně hot dogy s chilli?“

„Zkusil jste je někdy k snídani?“

„Vždycky jsem chtěl. Pojdte dál.“

Huston mu podal krabici a DeMarco ukázal na román. „Budete při jídle číst?“

„Když budete jíst vy, budu jíst i já.“ Položil knihu na malý stolek s lampičkou u protější stěny.

DeMarco přečetl obálku. *The Desperate Summer* (Zoufalé léto).

„Vím, že jste to už četl nebo to alespoň předstíral. Ale tohle je první vydání. Připsal jsem ji vám. Z toho, co jsem slyšel, vydají teď asi tisíc výtisků.“

„Děkuji,“ řekl DeMarco. „Dám to hned zítra ráno na eBay.“

Huston se usmál a plácl ho po paži. „Co je při snídani vhodný nápoj k hot dogům s chilli?“

„V chladničce je džbán ledového čaje. Přinesu sklenice a ubrousky.“

Sedli si vedle sebe na schody na konci zadní verandy s krabicí hot dogů mezi sebou. První snědli mlčky. V polovině druhého Huston ukázal na zarostlý dvůr. „Kdo se vám stará o trávník?“ zeptal se.

„Objednal jsem si u Amazonu kozu, ale ještě nepřišla.“

Huston se rozesmál. „Líbí se mi cestička. Budete-li někdy potřebovat pomoc...“

„Ano, dobrá...“ DeMarco dojedl svůj poslední hot dog, utřel si ústa ubrouskem a usrkl z ledového čaje. „Je to zapomenutý plán.“

„Čekáte na další cihly?“

To stačilo k tomu, aby se během deseti vteřin otevřel. Začalo to slovy: „Nepracoval jsem na tom od chvíle, co Laraine odešla. Stejně je to s garsonkou, kterou jsem začal stavět támhle v garáži.“

„V té malé stodole za alejí?“

Přikývl.

„Opustila vás, když vám zemřelo dítě?“

„Týden po pohřbu. První den, kdy jsem se vrátil do práce. Přišel jsem domů a ona byla pryč. Na kuchyňské lince nechala snubní prsten.“

Potom DeMarco obšírně vyprávěl o nehodě, která vzala život malému Ryanovi, a skončil slovy: „Teď žije sama. V Erie. Většinou sama. Občas ji vídám, ale... Pustí mě dovnitř, avšak neřekne mi jediné slovo. Já se mohu upovídat a ona je prostě zticha.“

Uplynula další chvíle mlčení. „Svůj prsten ještě nosíte,“ poznamenal Huston.

„Ani jeden z nás se o rozvodu ani náznakem nezmínil.“

„Potom zbývá naděje.“

Mlčení pak pokračovalo ještě dlouho. DeMarco konečně vstal. „S tím dvorem máte pravdu. Musím vytáhnout sekačku na trávu.“

Teď vstal Huston. „Já osobně mám rád přirozený vzhled.“

DeMarco se usmál. Zadíval se na cestičku a pak se obrátil k Hustonovi. „Díky za hot dogy a knihu. A děkuju za návštěvu.“

DeMarco se obrátil ke stolu na verandě, sehnul se pro džbán a prázdné sklenice. „Krabici tu nechejte. Popelnici mám v garáži.“

Huston se k němu naklonil blíž a lehce se dotkl pěstí De-Marcovy paže. „Nebudte tak odtažitý,“ řekl.

„Odtazitý?“

Huston se usmál, potom se otočil a přešel podél domu k chodníku a svému autu.

DeMarco se pustil do umývání džbánu a sklenic, zmačkal krabici od hot dogů a hodil ji do přeplněného odpadkového koše pod umyvadlem. Teprve potom se začal zabývat Hustonovým románem. Otevřel knihu na titulní straně.

Věnuji svému novému dobrému příteli Ryanu DeMarcovi. Napsal Huston modrým inkoustem. Ten malý projev uznání není díky za informaci, kterou jste mi poskytl, mohl bych ji najít na internetu, ale za potěšení z vaší společnosti. Ať se smutek ve vašich očích brzy rozplyne, můj bratře, a ať se naše zásoba hot dogů nikdy nezmenší.

Byl říjen, téměř Halloween. Hustonova poslední publikovaná kniha byla od poloviny září mezinárodním bestsellerem. Krásná rodina teď ležela na studených ocelových stolech pod chladnými bílými prostěradly. Huston byl někde venku ve tmě v hustém lese a DeMarco ztratil chuť na hot dogy i na cokoli jiného.

6. KAPITOLA

Policisté prohledávali les necelou hodinu, když DeMarco dostal zprávu z vysílačky. Pohyboval se před ostatními, ale příliš se od nich nevzdaloval. Kdyby se ohlédl přes rameno, viděl by, jak se za ním rozestupují do řady čtyři jednotky se psy. Jednotlivé skupiny byly jedna od druhé vzdáleny asi dvacet metrů. V zesilujícím, ale stále ještě šikmém a lomeném světle se psi pohybovali tak rychle, jak jim to dovolila vodítka. S vlhkými čenichy skloněnými k zemi se prodírali úzkými křivolakými pěšinami. Žádný z nich dosud nenašel pach hledané osoby. Jakmile se pes zastavil, zvedl čumák a číchal do vzduchu, rozhlížel se ze strany na stranu a nakonec vzhlédl vzhůru ke svému psovodovi, ten otevřel plastický sáček s částí Hustonova oděvu a dovolil psovi, aby strčil čenich dovnitř, a osvěžil tak svou paměť. Pes pak brzy opět sklonil hlavu k zemi a znovu běžel dál.

Za jednotkami se psy šli další policisté v nerovné řadě široké jako dvě fotbalová hřiště. Jejich oranžové vesty zářily v šedém lese jako obrovské svatojánské mušky.

Zmutované svatojánské mušky, řekl si DeMarco pro sebe. Nepřilákala je sem láska, ale Hustonův hněv a šílenství.

Při chůzi vdechoval vůni lesa, vlhký, těžký a poněkud zastřený pach podzimu, hnilobný, a přece svým způsobem sladký a plný života. DeMarco miloval tmavé lesy, miloval ticho narušované jen cvrlikáním ptáků a štěbetáním veverky. Obdivoval úžasný běh srnky, když probíhala křovím, hlučné mávání křídel tokajícího tetřeva, vzdálené hudrování zamilovaného krocana.

Na druhou stranu stejně znepokojivý jako praskání ve vysilačce byl brouk v jeho hlavě. „Támhle je jeskyně, seržante. Zdá se, že Huston by v ní mohl strávit noc. Levý svah, necelých sto metrů od jezera.“

DeMarco poslal jednotky se psy napřed a ostatním policistům nařídil zůstat na místě. Než došel k mělké jeskyni, psi se na vodítkách vzpínali, chtěli skákat vpřed, kňučeli dychtivostí pronásledovat oběť.

„Uklidněte ta zvířata,“ přikázal DeMarco psovodům.

Poklekl před prohlubní a posvítíl si baterkou dovnitř.

„Tyhle borové větve byly zlomeny, pravděpodobně je použil k zakrytí otvoru do jeskyně,“ pronesl policista Morgan. Byl to štíhlý muž středně vysoké postavy, přátelský a málomluvný. Často se usmíval, ale jen zřídka mluvil. „Jsou tu stopy, jak táhl větve po zemi.“

DeMarco si představil, jaké to musí být, když se šest stop vysoký člověk choulí v tak malém prostoru. Hliněné stěny nesly stopy otisků stovek obloučků pat, pŕlměsíčků vyrytých do půdy. DeMarco vložil do jednoho z nich prst. Jeho představivost zapracovala. Válel se, obracel a tiskl se na tyto stěny během nejdelší noci svého života. Ale půda zde byla studená,

Huston jeskyni opustil nejméně před hodinou. Nezanechal po sobě nic kromě vlhkého důlku plného pachu. To stačilo, aby psi šíleli. Z černých dásní jim tekly sliny, z tlam vylézaly dlouhé jazyky. Pohled na jeskyni naplnil DeMarca smutkem. *Skvělý člověk se změnil ve zvíře.*

DeMarco se vysoukal z jeskyně a postavil se. Zhasl baterku a podíval se na psy. „Pusťte je,“ řekl.

O dvě a půl hodiny později se DeMarco s unavenýma nohama zastavil u okraje prašné cesty nad bažinou a čtyři jednotky se psy s ním. Zkoumal zkopírovanou mapu, kterou měl u sebe. Na ní byla tato oblast označena slovy *Cranberry Bog*, ale pro DeMarcovy oči to nebylo nic víc než jen rozsáhlé rozbahněné místo s trnitými keři a popínavými rostlinami. „Tudy nemohl v žádném případě projít,“ prohlásil DeMarco nahlas, i když jen pro sebe.

Tři ze psů seděli a těžce oddychovali vedle psovodů, čtvrtý ležel u nohou svého pána s čenichem v hlíně. DeMarca napadlo, že postavení psů vyjadřuje odmítnutí, možná dokonce rozpaky. Před deseti minutami se Hustonova cesta protínala s prašnou cestou a na začátku zahýbala směrem k jihu. Ale po pouhých asi deseti metrech se psi zastavili, couvli, opět našli pach a potom se vydali na severozápad po stejné cestě. Na okraji bažiny však ztratili stopu.

V tu chvíli DeMarco usoudil: „Rozmyslel si to.“

Jeden policista se zeptal: „Myslíte, že zamířil domů?“

Druhý nesouhlasil: „To by nebylo moc chytré, že ne, seržante?“

DeMarco neodpověděl. Psi zaháleli, policisté nevěděli, jak pokračovat.

Třetí policista přistoupil blíže k DeMarcovi. Byl to Morgan z DeMarcovy stanice v Mercer County. Pouze on se zatím nezúčastnil rozhovoru.

„Bylo by dobré odvolat psy.“

„Snad se nerozhodl přebrodit nebo přeplavat bažinu?“

„Proboha, ta voda nemůže mít v tomto ročním období víc než pět stupňů.“

„Přebrodit se na druhou stranu by mu trvalo dvacet, třicet minut. Za deset minut by byl podchlazený.“

„Říkáš ‚přebrodit‘, jako bys věděl, jak je to hluboké.“

„To přesně nevím, ale vždyť je to brusinkový močál. Jak může být hluboký?“

„Jsi expert na močály s brusinkami?“

„Vím, že nejsou příliš hluboké.“

„Jak jsou tedy hluboké, ty chytráku?“

„Řekl bych, že tak metr až metr a půl. Někde v tom rozmezí.“

„Tak se tím přebroďme a uvidíme.“

DeMarco se podíval otráveně na policistu.

Znali se s Morganem sedm let, pracovali spolu mnohokrát. Teď se Morgan obrátil k ostatním a řekl: „Buďte zticha, chlapi.“

„Proč si děláš starosti?“ zeptal se jeden z nich. „Kdyby byl někde nablízku, psi by to věděli.“

Morgan se obrátil k muži, který promluvil. „Tiše,“ žádal opět.

Nahoře mizel a znovu se ozýval vrčivý zvuk vrtulníku, když prolétával nad brusinkovým močálem a jezerem Wilhelm. DeMarco stiskl tlačítko na vysílačce. „Stále nic?“ zeptal se.

Policista ve vrtulníku studoval infračervenou obrazovku. „Mám vaši skupinu vedle bažiny,“ oznámil. „Vidím zbytek policistů, kteří se přibližují vaším směrem. Mezi nimi a vámi není nic.“

„Leťte severně od bažiny,“ žádal DeMarco.

O několik minut později dostal další zprávu. „Mám jedno horké místo pohybující se východním směrem,“ informoval ho policista. „Ale přeskočilo přes Black Run rychlostí asi padesát kilometrů za hodinu. Proto pochybuji, že to je náš člověk.“

DeMarco vyhlédl přes bažinu. *Asi šest hektarů mrazivé vody, pomyslel si. Šest hektarů popínavých rostlin bičujících tváře a paže a omotávajících nohy.*

Kam to jdete, Thomasi? uvažoval. K čemu vás váš selhávající mozek nutí?

„Jak si myslíte, že se odtud dostal?“ zeptal se jeden z policistů. „Myslíte, že se s někým svezl?“

Nikdo neodpověděl.

DeMarco ohrnul rty, přivřel oči a hleděl přes bažinu. Když se nadechl, ucítil nejasnou vůni něčeho ovocného, jemnou příchuť smíchanou s temnotou močálu a bolestí nevyhnutelného chladu. Brusinky? V dohledu žádné nebyly.

Znovu se podíval do mapy, pak se natáhl pro vysílačku, zavolal na stanici a požádal dispečera, aby pro ně poslal vozy. Potom sestoupil po krátkém svahu k okraji bažiny a dřepěl si.

Vzal do dlaní vodu a pohlédl na ni. Zblízka a v malém množství ztratila svou neprůhlednost, byla čistá a jantarová jako dobrá whisky. DeMarco ji držel u nosu a vdechoval její vůni. Cítil, jak je chladná, vnímal pach hnijícího ovoce. Přiložil ji k ústům a usrkl. Byla tak studená, že ho páčila v hrdle, tak studená, až se mu zatočila hlava. Naklonil se dozadu a zavřel oči. Jednou rukou se přidržoval země, aby neupadl.

Nevěděl, co má dělat s bolestí, která jím pronikala. Přál si ponořit hlavu do vody a dovolit její temnotě, aby ho oslepila a otupila jeho mozek. Potom by mohl vklouznout do mělké prohlubně v zemi a natáhnout na sebe borové větve, nikdy nevylézat, už nikdy na nic nemyslet.

Věděl, že čtyři policisté na cestě ho pozorují, možná si vzájemně něco šeptají. I psi ho pravděpodobně pozorují. „Ať si, kurva, klidně zírají,“ zamumlal do vody. „Sakra, klidně ať se diví.“

7. KAPITOLA

Po návratu na služebnu si DeMarco nejdříve umyl ruce. Myl si je často, osmkrát až desetkrát denně. Měl v autě balíček s antiseptickými ubrousky pro malé děti, další pak v psacím stole. Ale tentokrát šel do koupelny, protože si chtěl opláchnout také tvář. Doufal, že šok ze studené vody odstraní pavučiny z jeho mozku. Důkladně si namydil ruce, škrábl nehtem palce pod ostatní nehty, opláchl mýdlo a stříkl si čtyři hrsti chladné vody do obličeje.

Ruce měl čisté, ale voda na jeho tváři nepůsobila. Zlomky myšlenek proplouvaly jeho mozkem jako zuhelnatělý papír na vodě, myšlenky, které nesplývaly do nějakého rozumného celku.

Místo návratu do své kanceláře zamířil do kanceláře dole v hale, dvakrát zatukal na sklo a otevřel dveře. Policistka Jayme Matsonová vzhlédla od svého psacího stolu. Bylo jí třicet šest let, tedy o dvanáct let méně než DeMarcovi. Vysoká štíhlá žena, kterou někteří policisté tajně nazývali „Ichabod“. Ale DeMarco věděl, že její podobnost s hubenou postavou tohoto jména ze *Sleepy Hollow* (Ospalá díra) má víc společného s uniformou než s jejím vlastním vzhledem. Věděl, že v letních šatech bez rukávů a v botách na dvoupalcových podpatcích se slámově světlými